
Korte bijdragen

Een Merelvrouwtje luncht *Johan van Klinken*

Het is 7 november 2001, 13:00 uur, en lunchpauze. Buiten is het bladstil. De roerloze roodbebeste cotoneasterstruik voor ons raam buigt even door als er een Merelvrouwtje op neerstrijkt. Eén bes, twee,, vijf;tellend van achter ons raam komen we al gauw op vijftien bessen totdat het vrouwtje maar eens twee minuutjes rust neemt. Om daarna tien centimeter opschuivend naar nieuwe bessen verder te gaan met haar hap-slik maaltijd: 16,, 26, 27 bessen naar binnen gewerkt en dan vliegt ze in alle rust naar een vlierstruik. Goed voor haar digestie van wat voor haar een doodnormale tienminutenlunch lijkt op een mooie herfstdag in november.

Er zijn nog bessen te over, en we gaan het na met een brievenbalans: 27 bessen wegen 5.8 gram.

Merel op voedertafel.

foto Krijn Dijkema

In 'Birds of the Western Palearctic (Volume 5)' lezen we dat een Merelvrouwtje in de oktober-december periode gemiddeld 106 gram weegt. Dat houdt dan in dat de terloopse merellunch van 27 cotoneasterbessen neerkomt op 5½ % van haar lichaamsgewicht.

Homo sapiens sapiens van 75 kg: doe dat eens na en eet eens in tien minuten 4 kg appels, zijnde 5½ % van je lichaamsgewicht! Het Merelvrouwtje toonde geen enkele last van buikpijn; niks bijzonders.

Biologen hebben het vast wel uitgebreid en numeriek bestudeerd: vogels kunnen vlug bijtanken. Op trektocht hebben ze brandstof nodig voor lange vluchten. Op eigen kracht kunnen wij mensen niet vliegen. Hoogstens kan iemand met de conditie van een Tour-de-France renner een korte afstand afleggen met een ultra-lichte machine met extreem grote vleugels, niet als een snelle valk maar als een langzaam zeilende Buizerd. Onze maag is er als benzinetank eenvoudig te klein voor

Johan van Klinken
Scheperweg 26
9751 RR Haren
tel. 050-5346320